

Sygnatura akt VI W 1031/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30-08-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 30-08-2017 r.

sprawy przeciwko M. P. synowi J. i A. z domu P.

urodzonemu (...) w miejscowości N.

obwinionemu o to, że

w dniu 04.01.2017r. o godz. 17.39 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki S. o nr rej. (...) jadąc wzdłuż po chodniku, nie zachował ostrożności oraz bezpiecznego odstępu podczas omijania, wskutek czego potrącił J. S., powodując u niego obrażenia, które nie naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, działając na szkodę J. P., stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia, korzystając jednocześnie pomimo zakazu podczas jazdy z telefonu komórkowego, wymagającego trzymania słuchawki w ręku

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw w związku z art. 9 § 1 kw

*****

I. uznaje obwinionego **M. P.** za winnego tego, że w dniu 04.01.2017r. o godz. 17.39 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki S. o nr rej. (...) jadąc wzdłuż po chodniku, czym zmusił J. S. do odskoczenia celem uniknięcia potrącenia, stwarzając tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia, korzystając jednocześnie pomimo zakazu podczas jazdy z telefonu komórkowego, wymagającego trzymania słuchawki w ręku, tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw w związku z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w związku z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 80 zł.

Sygn. akt VI W 1031/17

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2017 roku M. P. kierował samochodem marki S. nr rej. (...). Pragnąc przekazać zakupy swojej partnerce M. S., która znajdowała się w ich mieszkaniu, rozmawiał z nią przez trzymany w ręce telefon komórkowy.

Nie znajdując miejsca do zaparkowania przy ulicy (...) we W., wjechał na chodnik, po którym szedł J. S.. Jadąc samochodem naprzeciwko pokrzywdzonego, zmusił go do odskoczenia od pojazdu. Następnie zatrzymał się, przekazał torby z zakupami M. S., po czym odjechał z miejsca zdarzenia.

dowód:

zeznania świadka J. S. – k. k. 15-16, 38-39 akt

zeznania świadka M. S. – 41akt;

częściowo wyjaśnienia obwinionego-38-39akt.

M. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził, że nie mogąc znaleźć miejsca parkingowego wjechał na chodnik, gdzie zaparkował do czasu, gdy M. S. wyszła z mieszkania i odebrała przywiezione przez niego zakupy. Wskazał, również, że po chodniku poruszał się pieszy, z którym miał słowną utarczkę.

Podniósł, że z telefonu komórkowego skorzystał, gdy zatrzymał pojazd.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim potwierdził on fakt wjechania kierowanym przez siebie samochodem na chodnik i zaparkowania na nim pojazdu. Usprawiedliwił swoje zachowanie brakiem miejsc parkingowych i zamiarem przekazania toreb z zakupami będącej w mieszkaniu partnerce. Fakt ten znajduje również odzwierciedlenie w zeznaniach poruszającego się chodnikiem J. S., jednoznacznie przy tym wskazującego, iż pojazd jechał na wprost niego, zaś jego kierowca rozmawiał przez telefon komórkowy. Pokrzywdzony kategorycznie stwierdził, że obwiniony prowadził telefoniczną rozmowę, gdy jechał po chodniku. Miał przy tym możliwość bezpośredniej obserwacji zachowania M. P., znajdował się bowiem przed maską jego pojazdu, zwrócił mu uwagę na sposób prowadzenia samochodu i zmuszony był do odskoczenia, aby uniknąć potrącenia.

Wprawdzie w toku czynności wyjaśniających i w skierowanym do Policji zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia wykroczenia stwierdził, że potrącenie miało miejsce, to jednak okoliczności tej już nie był pewien przed Sądem. Minimalizował przy tym możliwość zetknięcia się z pojazdem obwinionego i zapewniał, że nic mu się nie stało. Sąd zatem uznał, że do potrącenia nie doszło, fakt ten bowiem z uwagi na swój charakter (potrącenie pieszego przez samochód na chodniku) z całą pewnością zostałby przez J. S. zarejestrowany i zapamiętany.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. S., brak bowiem okoliczności, która mogłaby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Potwierdziła ona fakt wykonania przez obwinionego do niej telefonu, nie była jednak świadkiem przebiegu wydarzeń pomiędzy jej partnerem a pokrzywdzonym.

Znajdujące się w aktach zdjęcia (k.9) nie miały żadnego znaczenia dla oceny odpowiedzialności karnej obwinionego.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał, że M. P. wjeżdżając na chodnik, po którym poruszał się J. S. i zmuszając go do odskoczenia w celu uniknięcia potrącenia, stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a tym samym dopuścił się wykroczenia z art., 86§1 kw. Korzystając w trakcie jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku, popełnił wykroczenie z art. 97 kw.

Nagminność wykroczeń drogowych na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych elementarnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając M. P. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celu kary w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy wykroczenia. Sąd wyraża jednocześnie

przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionemu niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§1 kpw i art. 616§2 kpk w zw. z art. 119 k.p.w.